

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Kate Hardy

Egy hétvége Bécsben

Caroline Anderson

Örök hűség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pamela Brooks, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A SZÍVHANG 692. eredeti címe: *A Nurse and a Pup to Heal Him*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Szívhang 693. eredeti címe: *The Rebel of Penhally Bay*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 692–693. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-552-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hardy

Egy hétvége Bécsben

1. FEJEZET

A praxis több mint százötven kilométerre volt a régi londoni életétől, a Norfolk megyei Great Crowmellben. Széles, homokos tengerpart, végtelen égbolt, béke, csend – és főleg semmi bonyodalom vagy hazugság. Csak ő és a munkája.

Egy új kezdet.

Ben Mitchell vett egy mély levegőt, és kinyitotta az ajtót.

A recepció pultnál álló nő felnézett.

– Jó reggelt, dr. Mitchell!

– Szólítson Bennek – válaszolta ő mosolyogva.

– Üdvözlöm a rendelőben, Ben. – A nő visszamosolygott rá. – A konyhában van tea és csokis keksz, tegnap sütöttem. Nyugodtan szolgálja ki magát.

– Köszönöm, Mrs. Hartley.

– Moira. Őszintén szólva maga kicsit olyan, mint egy gyerek az első napon az iskolában. De Ranjit azért adta magának a munkát, mert biztos benne, hogy ön a megfelelő ember, szóval ne aggódjon.

– Köszönöm.

Tényleg ennyire látszik rajta a lámpaláz? Butaság idegeskedni, elvégre harmincöt éves, tapasztalt szakember, aki orvosokat képzett Londonban.

Kinyitotta az ajtót, amelyen az ő neve állt, letette a táskáját az íróasztal mellé, és a konyhába indult teáért és kekszért. De ahogy befordult a sarkon, megbotlott egy barna-fehér kutyaiban; a kutya felnyüszített, és úgy nézett rá a nagy szemével, mintha azt akarná elérni, hogy a lehető legrosszabbul érezze magát a bőrében.

Kinyílt a konyhaajtó.

– Archie? – szólt egy sötétkék munkaruhás fiatal nő. Homlokráncolva nézett Benre, és megsimogatta a kutyát. – Mi történt?

– Nem láttam, és megbotlottam benne.

A nő összehúzta a szemét – nagyon szép szeme volt, szürke, mint a novemberi égbolt. Ben kissé meglepődött, hogyhogy feltűnt neki.

– Sajnálom, nem akartam bántani. De igazából semmi keresnivalója itt. Mi van, ha megharap egy beteget?

– Még kölyökkorában sem kapott senkinek a keze után. Végtelenül szelíd.

– Mindig van első alkalom – válaszolta Ben. – És mégiscsak a betegek biztonsága kellene hogy legyen a legfontosabb, nem?

A nő olyan pillantást vetett rá, ami egyértelműen azt üzentte: *Nagyon fontosnak hiszed magad ahhoz képest, hogy ez az első napod!*

– Igaz. De a betegeink mindig örülnek, ha Archie bent van hétfőnként. És a kollégák is. Nagyon odafigyelünk a higiéniára.

Hétfőnként? Miért van itt a kutya hétfőnként? De mielőtt Ben megkérdezhetne volna, a nő csettintett az ujjával, mire a kutya követte egy szobába, aztán kicsit túl hangosan csukta be maga mögött az ajtót.

Toni Butler, ápolónő – állt az ajtón a felirat. Vajon a Toni az Antonia rövidítése?

Akárhogy is, Ben nem tett jó benyomást erre a kolléganőre. De úgy vélte, egy kutyaának semmi keresnivalója a háziorsói rendelőben. Van, aki fél a kutyáktól, mások allergiásak a kutyaszőrre, ami akár asztmás rohamot is kiválthat.

Amikor belépett a konyhába, senki sem fűzött megjegyzést a kis szóváltáshoz, de az arcokból ítélve mindenki hallotta. Ben dűnnyögött egy rövid köszönést, majd besietett a rendelőjébe, teát se főzött magának.

Legalább a betegek örömmel fogadták.

Beszélgettek velük, gyógyszereket írt fel, tanácsokat adott az egészségük javítására.

Amikor ebédszünetet tartott, Toni és a kutya nem volt sehol.

– Na, hogy ment az első délelőtt? – érdeklődött Moira.

– Egész jól, köszönöm.

Kivéve a kutyás epizódot...

– Örömmel hallom. Ha esetleg nem hozott ennivalót: a kikötőben van néhány kávézó, egy csemegebolt és egy *fish and chips* étkezde. A környék legjobb fagyaltját a Scott's Cafében adják. Abby, a tulajdonos még egy kutyafagyaltot is kitalált! Toni persze törzsvendég.

– Kutyafagyaltot?!

– Igen. Archie imádja! – Moira elmosolyodott. – És Archie-t is imádja mindenki.

Ben erre inkább nem szólt semmit.

– Szia, Ginny! – köszöntötte Toni kedvesen az idős asszonyt a Bükkfa Időotthonban, és leült mellé.

– Hogy vagy ma?

Ginny nem válaszolt. Három hónapja egy szót sem szólt. Demenciában szenvedett, talán egyszerűen elfelejtette, mit akart mondani. De mosolygott, és amikor meglátta Archie-t, még jobban felragyogott az arca.

Toni pontosan ezért képezte ki spánieljét terápiás kutyának: egy kutya néha olyankor is közel tud férkőzni valakihez, amikor az ember nem képes. Archie egy kis örömet vitt a betegek életébe, jó hatással volt rájuk. Toni ezt a nagymamáján tapasztalta meg, és ami a nagymamáján segített, azt a betegek számára is lehetővé akarta tenni.

Ginny egyébként közeli barátnője volt a nagymamájának, és olyan volt Toni meg a nővére, Stacey számára, mint egy második nagymama. Már csak ezért is a lehető legkellemesebbé akarta tenni Ginny utolsó heteit.

– Jó napot, Toni! Hahó, Archie, szépfiú! – Julia, az otthon vezetője megvakarta a kutya fülét. – Ginny, itt van a kedvenc látogatód!

Ginny nem felelt, csak elmosolyodott.

– Majd később nézzen be hozzám az irodába – súgta oda Julia Toninak.

– Rendben.

Toni hagyta, hogy Ginny még simogassa a kutyát egy darabig, aztán óvatosan így szólt:

– Archie-nak most el kell mennie Ellához és a többiekhez. De jövő héten megint jövünk.

Aztán sorra látogatták az öregeket, majd amikor letelt a terápiás foglalkozásra engedélyezett két óra, elköszönt, és belépett Julia irodájába. Julia mosolyogva megsimogatta Archie-t, és adott neki egy jutalomfalatot.

– Egy lakóról van szó? – kérdezte Toni.

– Igen. – Julia három dossziét húzott elő a fiókból. – Van egy olyan érzésem, hogy Liza húgyúti fertőzést kapott. Reggel csináltam vizeletvizsgálatot tesztcsíkkal, de nem volt meggyőző.

Az időseknél gyakoribbak a húgyúti fertőzések, mert gyakran nem isznak eleget, a demenciában szenvedők esetében pedig ez a betegség még nagyobb zavarodottsághoz vezethet.

– Legyen szíves, csináljon holnap reggel még egy vizsgálatot, és tájékoztasson az eredményről – mondta Toni. – A holnapi értekezleten is fel fogom vetni a kérdést. Vagy én jövök megnézni, vagy megkérem az egyik orvost, de semmiképp nem várunk csütörtökig. – A jegyzeteire nézett. – Ez lenne a negyedik húgyúti fertőzése három hónap alatt. Lehet, hogy megelőzésnek antibiotikumot kellene adni neki kis dózisban.

Julia, aki képzett ápolónő volt, egyetértett vele.

– Renée is aggaszt egy kicsit – mondta. – Néha kissé remeg a keze, amikor a poharat tartja. És az utóbbi napokban kicsit furcsán viselkedik mindenkivel.

Renée lítiumot szedett bipoláris zavar miatt, és a vérét rendszeresen ellenőrizni kellett, hogy a gyógyszer megfelelően hasson. A remegés és a hangulatingadozás gyakran az első jelei voltak annak, hogy problémák adódtak.

– Mindjárt veszek is tőle vért, és beviszem a rendelőbe – mondta Toni. – Amint megvannak az eredmények, jelentkezünk.

Julia bólintott és megköszönte.

Toni kezét mosott, és előkészült a vérvételhez. Renée a szokásosnál is zavarodottabbnak tűnt.

– Itt nem szeretnek – suttogta. – Biztos vagyok benne, hogy ki fognak dobni.

Mániás szakaszban mindig ugyanazok a félelmek törtek elő Renée-ben, és semmivel nem lehetett megnyugtatni, de amint a vérében visszaállt a lítiumszint normálisra, javult a hangulata. Toni az időjárásról és a tegnapi gyönyörű naplementéről beszélt neki, hogy elterelje a figyelmét, és gond nélkül sikerül levennie a vért.

Visszament Juliához Archie-ért. Julia ismét megköszönte neki, hogy magával hozta.

– Nincs mit. Holnap majd átjön valaki a rendelőből – válaszolta Toni. – Mi meg Archie-val hétfőn, szokás szerint.

– Toni remek nő – mondta Mr. Fellowes. – Egy nagy londoni kórházban dolgozott. Nagy szerencsénk van veled!

Tehát ő is Londonból érkezett? Szokatlan, hogy valaki egy nagyvárosi kórház után egy vidéki rendelőben vállaljon munkát. Lehet, hogy Toni is újrakezdésre vágyott, mint ő?

Mr. Fellowes megválaszolta Ben ki nem mondott kérdését.

– Hazaköltözött, hogy ápolja a beteg nagymamáját a nővérével. Betty Butlert. Nagyon kedves asszony volt, és büszke lehetett a két unokájára. A mi Tonink bármit megtenne, ha segíteni kell valakin.

Úgy tűnik, Toni igen népszerű itt. Bennek lelkifurdalása támadt. Lehet, hogy túlreagálta azt a dolgot a kutyával? Talán az ingerelte föl, hogy észrevette a nő szeme színét, és ilyen már két éve nem történt vele.

– Jó tudni. – Csak ennyit mondott, majd visszaterelte a beszélgetést a Mr. Fellowes lábán lévő fekélyre, mely nem akart gyógyulni.

Toni bevitte a vérmintát a rendelőbe. Az új orvossal nem találkozott. Megkönnyebbülés és csalódottság közt ingadozott, és ez aggasztotta – mert ha a férfi ugyanaz a fajta sikeres londoni orvos, mint Sean, akkor jobb lesz elkerülnie.

Erőt vett magán, és a tengerparti parkolóba hajtott. Felhúzta a futócipőjét, magához vett egy táskát, amelyben két üveg víz és egy kutyatál volt, aztán pórázon elvezette Archie-t a strand azon részéhez, ahol szabadon szaladgálhattak a kutyák.

Futott Archie nyomában, élvezte a könnyű tengeri szellőt és a partot csapkodó hullámok moraját. A futás mindig rengeteg endorfint szabadított fel benne, így aztán mire visszaért a kocsihoz, már közel sem volt olyan rosszkedvű, mint a Ben Mitchell-lel történt szóváltás után.

A tengerparti kávézóban almás pitét vett, és egy kolbászt Archie-nak, aztán elmentek a nővéréhez.

Stacey öleléssel üdvözölte.

– Pont jókor, épp felforr a teavíz.

– Remek, jólesne egy csésze tea. Hoztam egy kis süteményt. – Toni adott egy puszit a nővérének, és átnyújtotta neki a süteményt. – Hogy van az én kedvenc unokahúgocskám?

Kivette Scarlettet a babaülésből, és megölelte. Scarlett kuncogva puszit nyomott az arcára, és gügyögött.

Toni örült, hogy Norfolkban maradt, és láthatja felnőni az unokahúgát. Ha visszament volna Londonba, legfeljebb havonta egyszer találkozna Stacey-vel és Scarlett-tel.

– Milyen volt a napod? – kérdezte.

– Jó. Reggel baba-mama kör volt, Mary elhozta a gitárját. Aztán piknikeztünk a parkban. És neked?

– A szokásos. Voltam az idősek otthonában, Archie mosolyt varázsolt néhány arcra.

– Az jó. Persze biztos szomorú is... most, hogy a nagy már nincs – mondta Stacey csöndesen.

Toni bólintott.

– Igen. Gondolom, neked is hiányzik. – Gombóc nőtt a torkában. – Hogy imádta volna Scarlettet! Betty Butler egy hónappal Scarlett születése előtt halt meg tüdőgyulladásban.

– Igen...

Stacey hangja tele volt szomorúsággal, ezért Toni gyorsan témát váltott.

– Az új orvosnak ma volt az első munkanapja.

– És, milyen?

– Körülbelül annyi idős lehet, mint te, magas, barna hajú és mogorva.

– Jóképű?

– Nem figyeltem – füllentette Toni, bár valójában nagyon is vonzónak találta Ben Mitchellt.

Vagy legalábbis vonzó lehetne, ha mosolyogna. A szeme olyan színű volt, mint a tenger egy tavaszi napon.

Stacey a fejét rázta.

– Miért ajánlott állást Ranjit egy mogorva orvosnak?

A mosolygós Ranjit Sidana, aki a Great Crowmell-i rendelőt vezette, az egyik legkedvesebb ember volt, akivel Toni és Stacey valaha találkozott.

– Kicsit tényleg összezördültünk – mondta Toni. – Szerinte egy kutyának nincs helye egy orvosi rendelőben.

– Talán csak ideges volt egy kicsit, mert ez volt az első munkanapja. Senkit nem szabad elhamarkodottan megítélni.

– Persze.

– Mit tudsz még róla? Nős? Egyedülálló? Vannak gyerekei? – kérdezte Stacey reménykedve.

Toni magában felsóhajtott.

– Nem tudom. Ranjit azt mondta, Londonból költözött ide.

– Mint te.

– De ő ott is rendelőben dolgozott, nem kórházban. Ha egyedülálló is, engem nem érdekel, Stacey.

Nem akarok kapcsolatot.

Stacey szeretetteljesen megszorította húga a vállát.

– Csak aggódom, mert egyedül vagy.

– Egyáltalán nem vagyok egyedül. Egy városban élek a létező legjobb testvérrel, a sógorommal és az unokahúggal, rengeteg barátom van, és itt van Archie is.

– De azért csak szeretnél néha olyasvalakivel lenni, aki mást is mond, mint hogy „vau-vau”, nem?

Toni nevetett.

– Hogy őszinte legyek, nagyon élvezem, hogy senki sem vitatkozik velem.

Mintegy végszóra Archie csóválni kezdte a farkát, és megnyalta Stacey kezét, aki elmosolyodott.

– Én csak nem akarom, hogy a miatt a nagyképű bunkó Sean miatt ne találj meg a boldogságot egy másik férfival. Nem mindegyikük olyan, mint ő.

– Tudom. De jól vagyok, Stacey. A világ legszebb helyén élek, szeretem a munkámat, és itt vagy a közelemben te meg a barátaim. Csak ennyi kell a boldogsághoz.

– Oké, jól van – tette le a fegyvert Stacey.

Legalábbis egyelőre, gondolta Toni. A nővére persze csak jót akar neki, de ő elégedett az életével, nincs szüksége partnerre.

Igen, bizonyára nem minden férfi olyan önző és követelőző, mint az exe, de be kellett ismernie, hogy az előző kettő sem volt jobb. Lehet, hogy tudat alatt rendre olyan férfiakat választ, akik sem igaz szerelmet, sem biztonságot nem tudnak nyújtani neki?

2. FEJEZET

Kedd reggel Ben korán megérkezett a heti értekezletre.

- Sütöttem brownie-t – mondta, és az asztalra tette a nyitott dobozt.
- Nagyszerű, köszönjük szépen! – Ranjit, a rendelő vezetője csak úgy ragyogott.

Amikor Toni kivételével mindenki vett egy-egy szeletet, Ben felsóhajtott. Nyilván annyira magára haragította a nőt, hogy nem fogadja el a békeajánlatát. Karentől túl sokáig eltűrte az efféle durcáskodást – egészen addig, amíg meg nem tudta a keserű igazságot. Nem fogja törni magát, hogy Toni Butler kedvében járjon!

Amikor minden napirendi ponttal végeztek, Ranjit megkérdezte:

- Van még valami megbeszélnivaló?
- Igen, valakinek el kell ma menni a Bükkfába – mondta Toni, aztán Benhez fordult. – Az a helybeli idősek otthona. Negyven férőhelyes, demens betegeket ápolnak. Egy húgyúti fertőzésről és egy lítiumszint-beállításról van szó.
- Megtenné, Ben? – kérdezte Ranjit. – Legalább megismerkedik Juliával és a csapatával.
- Persze. – Ben Tonira nézett. – Rendszeresen jár oda, Ms. Butler?
- Toni – javította ki a lány. Úgy tűnt, lassan felenged. – Igen, minden csütörtökön; meg persze bármikor, amikor szükség van ránk. Hétfőnként a szabad délutánomon Archie-val is eljárak. Kiképzett terápiás kutya, a rendelőbe is azért hozom hétfő reggelente, mert akkor innen egyenesen az idősek otthonába tudunk menni.

- Terápiás kutya? – Ben erre nem számított.
- Gondolom, ez sem tetszik magának.

Ben hangosan kifújta a levegőt.

– De. Olvastam tanulmányokat, hogy milyen jó hatással vannak az ilyen állatok az öregekre, főleg akik otthonban laknak.

– Pontosan. Tavalay a Bükkfa igazgatója is végzett megfigyeléses vizsgálatot, és ő is megállapította, hogy Archie javítja a bentlakók hangulatát, és a társas érintkezésre is jó hatással van. Mert akkor van olyan beszédtemájuk, aminek semmi köze a betegségükhöz. És akik már nem beszélnek egymással, azok is mindig mosolyognak, amikor meglátják Archie-t. Mindenki várja a hétfőt. Természetesen mindent szakszerűen csinálunk: előtte felmértük, hogy senki nem fél a kutyáktól, és nem allergiás a szőrre. A fertőzésvédelemre is odafigyelünk, ott is és itt, a rendelőben is.

- Szeretnék bocsánatot kérni a tegnapiért.

Toni egy biccentéssel elfogadta.

- De nem szereti a kutyákat.
- Ez igaz. Nem vagyok oda értük.
- Nem lehet mindenki kutyás – válaszolta Toni. – De Archie nagyon jól nevelt kutya, és átment egy szigorú magatartástesztben. Hagyja magát simogatni, elfogadja a jutalomfalatokat, és türelmesen várakozik. Nem ugrik rá senkire, nem nyúl hozzájuk a mancsával, és nem nyalogatja őket túlságosan.

Ben megértette.

- Ez persze fontos, mert az öregeknek vékonyabb a bőrük.

Amikor Toni őszinte mosolyt villantott rá, mintha ragyogó fény töltötte volna be a szobát. Ben megijedt. Nem akart vonzódni egy nőhöz most, hogy végre újra nyugodt lett az élete.

- Rendben, akkor délben átmegek az idősek otthonába, rögtön a rendelésem után.
- Nagyon köszönöm.

Toni Butler nagyon csinos volt, amikor mosolygott. És bár nem viselt gyűrűt, természetesen lehet, hogy stabil kapcsolatban él. De nem fogja megkérdezni, abból csak pletyka lenne. Toni a kollégája, semmi több.

Ha netán egyedülálló is lenne... A kapcsolatok túl könnyen tönkremennek. Még csak most heverte ki, amit Karen tett vele. Semmiképpen sem akarta megkockáztatni, hogy valaki újra összetörje a szívét.

Toni mindig is gyanakvó volt azokkal az emberekkel, akik nem szeretik a kutyákat. Egyszerűen nem értette őket. De be kellett látnia, hogy nem adott Ben Mitchellnek igazi esélyt, amikor először találkoztak, hanem olyan ellenségesen viselkedett, mintha Seannal állt volna szemben.

Nyilván nem minden férfi olyan, mint az exe, de Ben magabiztossága Seanra emlékeztette, és ettől bizalmatlan lett. És Sean óta ő az első férfi, akire felfigyelt. Amint levetkőzte a mogorvaságát, és elmosolyodott, egyszerűen lélegzetelállítóan vonzóvá vált. Zöldeskék szemével, homlokába lógó hajával és érzéki szájával akár filmsztár is lehetne...

Csakhogy Toni szerelmei sohasem működtek. Szóval igyekszik jó munkakapcsolatot kialakítani Bennel, de semmi több.

Műszak után Ben elhajtott a z idősotthonba. Julia, az igazgató barátságosan üdvözölte.

– Toni Butler említette, hogy az egyik lakónak húgyúti fertőzése lehet – mondta Ben. – Azonkívül be akartam mutatkozni, mert mostantól gyakran fog látni csütörtökönként. Szeretnék beszélni pár percet Renée-vel, bár sajnos még nem kaptuk meg a vérvizsgálat eredményét.

Miután végzett, ismét bement Juliához.

– Renée-vel kapcsolatban egyetérték. Amint meglesznek a leletek, beállítjuk a gyógyszert. És nekem is az a véleményem, mint Toninak: Lizának fél évig alacsony dózisú antibiotikumot kellene kapnia, hogy megelőzzük a húgyúti fertőzéseket. Máris írom a recepteket, hogy még ma kiválthassák.

– Köszönöm. És nagyon örülök, hogy megismerhettem, dr. Mitchell.

– Ben – mosolygott a doktor.

Hazafelé menet betért a szupermarketbe tejért, és ott összefutott Tonival.

– Helló! Heti bevásárlás?

– Nem, a szomszédoknak, Shonának vásárolok – felelte Toni. – Három hete leesett a biciklijéről, és eltört a karja.

– Kedves magától, hogy segít neki – mondta Ben.

– Ő is megtenné. Itt odafigyelnek egymásra az emberek – mondta mosolyogva Toni. – Szerintem Archie most az ölében ül, és élvezzi, hogy tutujgatják.

Toni az ajkába harapott.

– Sajnálom, hogy olyan szerencsétlenül alakult az első találkozásunk. Nincs kedve átjönni ma vacsorára? Elég tűrhetően főzök.

Ben hirtelen nagyon intenzíven érzékelte a lány közelségét, de gyorsan elfojtotta az érzést. Toni csak azért hívta meg, mert normális munkakapcsolatot akar, és ez persze jó ötlet.

– Köszönöm, szívesen.

– A feleségét és a gyerekeiket is hozza el, ha vannak – ajánlotta fel Toni. – Csak mondja meg, hányan leszünk.

Feleség és gyerekek... Annak vége. Azóta mély űr tátongott Ben lelkében, amit munkával és tanulással próbált kitölteni, de hiába. Ezért is költözött ide: hogy új életet kezdjen.

Gyorsan elhessegette a fájdalmas gondolatokat.

– Egyedül megyek.

– Én is egyedül élek... mármint Archie-val.

– Vigyek valami desszertet? – Bennek eszébe jutott, hogy Toni nem kért a brownie-ból. – Vagy nem szereti az édességet?

– Á, észrevette, hogy nem vettem a sütiéből! – Toni szégyenlősen elmosolyodott. – Azon kevés emberek közé tartozom, akik nem szeretik a csokis sütitket.

Ben meglepődött, mennyire örül neki, hogy Toni elutasítása nem személyes volt.

– Akkor most már ezt is tudom. Viszek másmilyet.

- Köszönöm. Nem allergiás valamire?
- Nem. És mindenevő vagyok.
- Remek. Mondjuk hét körül? – Amikor Ben bólintott, Toni megadta a címét. – A város szélén lakom, könnyű parkolni.
- Szerintem gyalog megyek. Nem lakik messze, és jót fog tenni egy séta. Akkor viszlát este!

Tényleg olyan jó ötlet volt ez a spontán meghívás? Talán mégiscsak igaza volt Seannak, amikor a szemére vetette, hogy túlságosan impulzív...

Toni összeszedte a vacsora hozzávalóit, leadta Shonának a bevásárlást, elment futni Archie-val, majd nekilátott a főzésnek.

Pontban hétkor megszólalt a csengő.

- Citromtortát hoztam málnával, megfelel?
- Szuper! Én meg kemencében sült lazacot csináltam pestóval – felelte mosolyogva Toni.
- Elfelejtettem megkérdezni, hogy a fehérbort vagy a vöröset szereti-e.

Ben átnyújtott neki egy üveg új-zélandi sauvignon blanc-t.

- Csodás, a kedvenc borom! Köszönöm!
- Arra tanítottak, hogy egy vacsorameghívásra illik virágot vinni.

Ben most egy csokor napraforgót nyújtott felé.

– Jaj, köszönöm, ez gyönyörű! Jöjjön a konyhába. – Toni mutatta az utat. – De figyelmeztetem, Archie is ott van. Ha szeretné, kivihetem a kertbe.

– Ó, nem, hagyja csak – felelte Ben. – De adnia kell néhány tanácsot, mert tényleg nem tudok semmit a kutyákról.

Úgy tűnt, ez tetszik Toninak, mert az egész arca sugárzott – és Ben szíve kihagyott egy ütemet.

Archie a kosarában ült a konyhában. Hevesen csóválta a farkát, láthatóan alig várva, hogy üdvözölje a látogatót, de Toni jelére ülve maradt.

– Nagyon fegyelmezett – jegyezte meg Ben.

– Igen. De ha valami gond van vele, csak szóljon. Az angol springer spánielek általában nagyon élénkek, de kedvesek és engedelmesek, szeretik az emberek társaságát. Ő meg, mivel terápiás kutya, megszokta a törékeny idős embereket és kisgyerekeket, úgyhogy pláne nagyon szelíd.

– Gyerekekkel is dolgozik? – lepődött meg Ben.

– Igen, szerda reggelente az iskolában vagyunk – magyarázta Toni. – Azoknak a gyerekeknek segítünk, akik túl félénkek ahhoz, hogy hangosan olvassanak. Ők Archie-nak olvasnak fel. – Elmosolyodott. – A vezetőség először hülyeségnek tartotta az ötletet, de nem az. A gyerekeknek sokat nő az önbizalmuk, már néhány hét alatt rengeteget fejlődnek.

Ben csodálkozott: ilyenről még nem hallott.

Hamarosan asztalhoz ültek.

– Felséges! – dicsérte meg Ben őszintén a vacsorát.

– Köszönöm. A lazacot és a fenyőmagot kivéve minden hozzávalót én természettem. Szeretem a júniust, ilyenkor minden virágzik és terem a kertben.

Újabb meglepetés!

– Kertészkedik?

– Igen, de nem vagyok olyan jó benne, mint a nagymamám. Archie imádja a kertet, én pedig tudok zöldséget termesztani. Ezért lakom itt, és nem valamelyik kis halászházban a kikötőnél.

– Régóta él itt?

– Ebben a házban csak két éve. De fiatalabb koromban éltem Great Crowmellben – mesélte Toni. – A szüleim meghaltak autóbalesetben, amikor tizenkét éves voltam, Stacey, a nővérem pedig tizennégy. A nagyi vett minket magához. Előtte mindig nála töltöttük a nyári szünidőt. Londonban laktunk, csodás volt egész nap kint lenni a tengerparton.

– Londoni?

– Igen, highgate-i. Az egyetem alatt Victoriában éltem, és a Victoria Kórház sürgősségi osztályán dolgoztam.

– És hogyhogy otthagya a nagyvárost?

Ben azonnal megbánta a kissé tolakodó kérdést, mert látta, hogy Toni finoman összerezzzen.

– Bocsánat.

– Semmi baj. Akkor jöttem vissza, amikor a nagyfi demens lett. Stacey itt végezte az iskolát – ő szabó –, és utána itt maradt. De nem akartam, hogy mindent egyedül kelljen csinálnia, úgyhogy jöttem segíteni. Munkát vállaltam a rendelőben, és odaköltöztem a nagyfihoz, hogy még néhány hónapig otthon lakhasson. – Toni megvonta a vállát. – Ő is mellettünk állt, amikor szükségünk volt rá, úgyhogy mi is megtettük érte ugyanezt. Kár, hogy Scarlettet már nem láthatta, a kis unokahúgomat. Most tizennégy hónapos.

– És nem akart visszamenni Londonba, miután a nagymamája meghalt?

Toni megrázta a fejét.

– Klassz volt a sürgősségin dolgozni: a gyors tempó és a tudat, hogy emberéleteket ment az ember. Úgy terveztem, hogy visszamegyek, de közben nagyon megszerettem a rendelői munkát, azt, hogy követhetem az embereket az élet különböző szakaszaiban. Megismerem őket, látom felnőni a gyerekeket... És mivel ismerem a családi történetüket, ki tudom húzni belőlük azt is, amit az elején szégyellnek elmondani. Na és nagyon hiányzott Stacey, amikor Londonban éltem.

Egy pillanatra mintha árnyék telepedett volna Toni arcára. Lehet, hogy más oka is volt, hogy nem ment vissza Londonba?

– Én is ezért akartam rendelőben dolgozni, nem pedig kórházban – mondta Ben. – Szeretem a közösséget.

– Előtte hol dolgozott?

– Londonban, Chalk Farmban. Nem messze laktunk a Primrose Hilltől, reggel mindig el tudtam menni futni a parkba. Gyönyörű onnan a kilátás.

– Úgy mondja, mintha hiányolná – jegyezte meg Toni.

– Hát igen...

A feszültség és a rosszkedv azonban, amely végigkísérte a házassága utolsó hónapjait, nem hiányzott neki. Karen viselkedését jórészt a terhességi hormonokkal magyarázta, és olyan megértő volt, amennyire csak tőle telt. De aztán Karen a terhessége huszadik hetében, közvetlenül az egyik vizsgálat előtt bedobta a bombát – és Ben hirtelen megértette, hogy a feszült légkörnek nem a hormonok voltak az okai, hanem a bűntudat...

– Miért költözött ide? – kérdezte Toni.

Ben éppen ettől a kérdéstől tartott. Valami semmitmondó választ kellene adnia, de ilyen nem volt a tarsolyában.

Mert a feleségem beleszeretett a legjobb barátomba.

Nem akart erről beszélni. Két évbe telt, mire kiheverte.

– Vannak itt rokonai? – érdeklődött Toni.

– Nem, nincsenek. Egyszerűen csak... néha kell egy kis változás. És ez jó helynek tűnt. – Hogy elterelje a beszélgetést, Ben megkérdezte: – Honnan jött az ötlet, hogy terápiás kutyának képezze ki Archie-t?

– Amikor a nagyinak be kellett költöznie a Bükkfába, az egyik lakótársát rendszeresen látogatta a kutyája, és ez mindig felvidította a nagyit. Én épp akkor vettem magamhoz Archie-t, hogy legyen társaságom. Aztán az igazgató azt javasolta, képezzem ki és járjak be. Nagyon élvezzük mindketten.

Mikor a desszerthez értek, Toni felkiáltott:

– Ez nagyon finom! A citrom és a málna verhetetlen kombináció.

– Egyetérték – mosolygott Ben. – Értékeli a jó ételeket, ugye?

– Igen – mosolygott vissza Toni. – De egyébként is érdekel a táplálkozás. Azon gondolkozom, hogy tarthatnék tanfolyamot cukorbetegnek és szívbetegeknek, megtaníthatnám őket, hogyan készítsenek olyan ételeket, amelyek finomak, de nem ártanak nekik. Vagy összeállíthatnék egy receptkönyvet. Úgy látom, maga is szeret enni. Tud főzni?

– Viszonylag jól – válaszolta Ben.

Karen mindig ráhagyta a főzést, és ő szívesen csinálta, de miután a felesége elhagyta Patrickért, elment tőle a kedve. A brownie volt az első, amit hónapok óta sütött.

– Akár együtt is belevághatnánk a projektbe – vetette fel Toni.

– Én benne vagyok – mondta Ben. – Van külön rendelési idő a cukorbetegünknek és a szívbetegeinknek?

– A cukorbetegnek igen, csütörtök reggel. Én foglalkozom velük.

– Megkérdezhették őket, nem akarnak-e recepteket. És a szívbetegeknek is bevezethetnénk egy külön rendelést.

– Jó ötlet. Kidolgozok egy tervet, aztán együtt finomítunk rajta, és megmutatjuk Ranjitnak.

– Megegyeztünk.

Ben kezét rázott Tonival. Hiba volt, mert az érintéstől az egész testében bizsergés támadt. Jobb lett volna elköszönni és hazamenni, amikor Toni kávéval kínálta, de nagyon élvezte a társaságát.

Átmentek a nappaliba, melynek nagy ablakai a sós mocsarakra néztek, a falakat pedig a környék motívumait ábrázoló akvarellek díszítették: világítótorony, vadvirágok, tengerparti naplemente. A könyvespolc regényekkel és orvosi könyvekkel volt tele.

Archie odasétált a gazdájához, fejét a térdére fektette, és kérlelve nézett rá.

– Jól van. – Toni nevetve felemelte a kezét, mire kutya az ölébe ugrott. – Igazából már túl nagy ehhez, de kiskora óta az ölemben ül.

Archie behunyta a szemét, és halkán horkolni kezdett.

Ben meglepve állapította meg, milyen otthonosan érzi itt magát. Valami titokzatos békesség szállta meg Toni és a kutyája mellett.

– Lassan mennem kell – mondta. – De előbb elmosogatok.

– Ó, nem szükséges – felelte Toni.

– Köszönöm a finom ételeket.

– Én meg a desszertet. – Toni óvatosan lelökte Archie-t az öléből, és felállt. – Akkor holnap délután! Reggel olvasásórán leszünk Archie-val.

– Jó szórakozást! – Ben a kutyára nézett. – Szia, Archie!

Hazafelé ballagva egyfolytában Toni Butler mosolyára gondolt.

3. FEJEZET

Toni szeretett együtt olvasni a gyerekekkel és Archie-val, de ezen a szerdán nem nagyon volt kedve. Szüntelenül Ben Mitchell járt az eszében. Vajon miért költözött Londonból ebbe a kisvárosba?

Kitérő választ kapott tőle, és gyanította, hogy a dolognak köze van ahhoz, hogy Ben egyedülálló. De tolakodásnak érezte volna rákérdezni.

Megint arra gondolt, mekkora tévedés volt a kapcsolata Seannal. Az exének csak a külsőségek és a saját igényei számítottak. Noha zseniális sebész volt, empátia szemernyi sem szorult belé, és a magánéletében rendkívül önzőn viselkedett. Ezt Tori hosszú időn át észre sem vette, annyira elkápráztatta a férfi varázsa. Vacsorákkal kényeztette puccos éttermekben, hétvégi kirándulásokkal és meglepetésszerűen küldött vörös rózsacsokrokkal.

Jól érezték magukat együtt, minden rendben volt – egészen addig, amíg a nagyfi meg nem betegedett. Akkor Sean megmutatta a valódi arcát: még csak rövid időre sem volt hajlandó alárendelni az igényeit Toni igényeinek. Ez kíméletlenül felnyitotta a lány szemét, és rohamtempóban kiszerezte Seanból, akiről pedig sokáig azt hitte, számára ő a Nagy Ő.

Bennel rosszul sikerült ugyan az első találkozásuk, de azóta a férfi bocsánatot kért, és még Archie-val is próbált megbarátkozni, pedig nem kutyarajongó. Sean ellenben mindig elvárta, hogy kiküldje Archie-t a kertbe, amikor hazaérkezik. Egyetlen kutyaszőrszálat sem tűrt meg a makulátlan, márkás öltönyén.

Toni emlékeztette magát, hogy semmi sem fog történni közte és Ben között. Nem akar társat, és nincs is rá szüksége. Ő így szereti az életét, ahogy van. Ben a kollégája, és talán majd jó barátok lesznek, de semmi több. Nem áll rá készen, hogy újra kockára tegye a szívét.

Most is kizárólag azért ültek együtt a kikötőben sült krumplit majszolva az ebédszünetben, mert meg akarták beszélni a táplálkozási projektet. Ben zöldeskék szeme pont olyan árnyalatú volt, mint a tenger. Egy bolond pillanatra Toni kísértésbe esett, hogy megcsókolja.

Egyszer csak észrevette, hogy Ben az ő száját nézi. Amikor a tekintetük találkozott, elakadt a lélegzete. Képzeli, vagy a férfi tényleg közelebb hajolt hozzá? Toninak önkéntelenül is megnyílt az ajka. Pánik fogta el. Ben nagyon jóképű, és remek a humora, de örülség lenne engedni a kettejük közti vonzalomnak.

Mielőtt bármi ostobaságot tett volna, kissé arrébb csúszott. Ben elpirult, és ebből tudta, hogy ő is hasonlóan érez, és ugyanarra a következtetésre jutott: ők ketten csak munkatársak, és ennek így is kell maradnia.

Néhány nap alatt végeztek a táplálkozási terv kidolgozásával, már csak be kellett mutatniuk Ranjitnak.

Toni megemlítette Bennek, hogy a *fish and chips* étkezde az egyik olvasóterápiás gyerek apjéé, aki mindig ad Archie-nak az előző napi maradékból, csakúgy, mint Bolyhosnak, az igazgatónő macskájának.

– Úgy látom, itt mindenki ismer mindenkit – jegyezte meg Ben, akinek tetszett, hogy ilyen remek a közösség Great Crowmellben.

– Igen, és odafigyelünk egymásra – válaszolta Toni mosolyogva. – Kamaszkoromban ez persze eléggé idegesített. Például amikor bort akartam venni egy buliba, de az eladók tudták, hogy még kiskorú vagyok, és nem szolgáltak ki. Aztán persze a nagyfi fülébe jutott, ő meg leszidott. Az öregeknek viszont nagy előny, hogy ha mondjuk megbetegednek, akkor valaki bevásárol helyettük, vagy elviszi a leveleiket a postára. Biztos, hogy néhány embernek túl sok, hogy mindenki tud mindent a másikról, de Stacey-vel nagyon szeretünk itt élni.

– Nem lehetett könnyű, amikor elveszítette a szüleit olyan fiatalon.

– Tényleg nem volt az. De a nagyira számíthattunk, és a többi helybelire is. Páran még emlékeznek

a szüleimre, meg persze a nagyira. Tehát bizonyos szempontból még mind a hárman köztünk vannak.

– Miért ment Londonba tanulni? – kérdezte Ben.

– Tizennyolc évesen izgalmasnak tűnt a nagyvárosi életet. És rengeteg hasznos tapasztalatot szereztem, főleg a sürgősségin. És maga? Londonban végezte az egyetemet, ugye?

– Igen, és én is ott nőttem fel.

– Akkor biztos hiányzik a családja.

– Igen, de nagyon el akartam jönni onnan.

Újra kellett kezdenie az életét, távol kerülnie azoktól az emberektől, akik olyan mélyen megsebeztek. Nemcsak a feleségét és a gyereket veszítette el, akiről azt hitte, ő az apja, hanem azt az embert is, aki az egyetem első napja óta a legjobb barátja volt. Azt gondolta, Patrick nem kedveli Karent, pedig első találkozásuk óta szerelmes volt belé – és az esküvő után három évre Edinburghba költözött, hogy távol legyen tőle. És az is elkerülte a figyelmét, hogy Karen viszonzszereti Patricket.

– Ben? – kérdezte Toni aggódva.

– Bocsánat, elkalandoztak a gondolataim...

Gyorsan visszaterelte a beszélgetést a táplálkozási projektekre.

Délután előadták az ötletüket Ranjitnak, aki el volt ragadtatva.

– Ez nagyszerű! És hol tartanák a tanfolyamot?

– Legjobb lenne a gimnáziumban, ott a konyhát is használhatnánk – felelte Toni. – ÉIndíthatnánk egy blogot a honlapon, és felkérhetnénk egy itteni szakácsot, hogy tartson bemutatót. Gyűjthetnénk vele pénzt a közösségi háznak, fel is fogom vetni a bizottságban.

A következő hetek során Ben nagyszerűen beleszokott Great Crowmell és a rendelő életébe. Bár hiányoztak neki a Primrose Hill-i napfelkelték, kárpótolta a tengerpart, a hullámok moraja és a sirályok rikoltozása.

Hétfő este „szőke” brownie-t sütött. A másnap reggeli értekezleten Toni megkóstolta.

– Ez isteni!

Ben szíve kihagyott egy ütemet a lány mosolya láttán. Úgy érezte, lassan felolvad, és visszatér az életbe, de azért még voltak kételyei. Muszáj volt úrrá lennie az érzelmein, mert nem tudta, bízhat-e az ítélőképességében, ha nőkről van szó. Toni nem az a fajta nő, aki szándékosan bántaná – de hát Karen sem volt az...

Az aznapi utolsó betegére várva még mindig ezek a gondolatok foglalkoztatták. Páciense, Courtney Reeves tizenhét éves volt, az érettségi vizsgái közepén járt.

– Mit tehetek érted, Courtney? – kérdezte Ben.

A lány az ajkába harapott.

– Bajban vagyok.

– Akarsz velem beszélni róla? Vagy hívjunk be még valakit, mondjuk anyukádat?

– Ne! Kérem... kérem, ne mondja el neki! – Courtney könnyekben tört ki.

Ben átnyújtott neki egy zsebkendő.

– Mindent, amit elmondasz, abszolút bizalmasan kezelek – nyugtatta meg. – Csak akkor szólok bárkinek, ha komoly veszélyben vagy. De még akkor is előbb veled beszélnék.

– Ha elég jók lesznek a jegyeim, felvesznek Cambridge-be.

– És oda akarsz menni?

– Igen! – mondta Courtney boldogtalanul. – De most mindent elszúrtam.

Ben türelmesen várt.

– Egy hónapja voltam egy buliban – kezdte halkan Courtney. – Túl sokat ittam, és nagy hülyeséget csináltam.

Ben már sejtette, miről lehet szó.

– És nem jött meg a menstruációd? – kérdezte finoman.

Courtney bólintott.

– Elmentem Norwichba terhességi tesztet venni, mert ott nem ismer senki. És pozitív lett. – Nyelt egyet. – Tudom, hogy be kellett volna vennem egy esemény utáni tablettát, de akkor anyám megtudta volna, milyen hülye voltam. És addigra meg már hétfő volt, szóval ezzel is elkéstem. Csak a legjobb barátnőm tud róla. Ő beszélt rá, hogy jöjjenek ide. Kint vár.

– Klassz, hogy van egy ilyen jó barátnőd – mondta Ben. – És okosan tetted, hogy eljöttél. Vannak tüneteid?

– Reggeli rosszulértem? Nem, igazából jól vagyok.

– Én nem ítélek, Courtney, de mivel nem használtatok óvszert, előfordulhat, hogy elkaptál valamit. Szóval jobb, ha csinálunk egy tesztet.

– Mármint nemi betegséget? Nem – rázta a fejét Courtney –, mind a kettőnknek ez volt az első.

– Szóval akkor neki sem mondtad el?

– Nem, az ő életét is tönkrevágnám. Oxfordba akar menni egyetemre!

– Ha meg akarod tartani a babát, elkezdhetjük a terhesgondozást.

– Nem, még nem érzem magam késznek rá. – Courtney falféher lett. – De az abortusz... az... – Elfintorodott. – Mármint tudom, hogy még csak egy sejtcsomó, még nem igazi b... – Elhallgatott. – Fogalmam sincs, mit csináljak, dr. Mitchell! Csak rossz lehetőségek vannak, valaki mindenképpen szenvedni fog. Nem akarom, hogy... – Könny szökött a szemébe.

– Tényleg nem könnyű döntés – mondta Ben együttérzően. – De nem kell most rögtön döntened. Ha nem akarod megtartani, de abortuszt sem akarsz, akkor örökbe is adhatod a babát, és csak egy évet kell halasztanod az egyetememen. Ha mégis az abortuszt választod, akkor beutallak a kórházba további tanácsadásra. De bárhogyan is döntesz, nem vagy egyedül. Itt, ebben a rendelőben mindenkire számíthatsz.

– Anya iszonyú mérges lesz. – Courtney vett egy mély levegőt. – Ő is tizenhét évesen szült engem, és nagyon megbánta. Persze szeret, meg minden, de egyedül kellett felnevelnie. És ha nem esik olyan korán teherbe, továbbtanulhatott volna, beutazhatta volna a világot... – A fejét csóválta. – És most én is elkövettem ugyanazt a hibát, mint ő. Nagyon fog csalódnom bennem.

– Ha túl lesz az első sokkon, talán jól el tudtok majd beszélgetni – vélekedett Ben. – Ő is átélte ugyanezt, megérti a helyzetet.

– Orvos akartam lenni. De most, hogy ekkora hülyeséget csináltam...

– Mindenki követ el hibákat. Egy csomó esetről tudok, amikor orvosnők estek teherbe úgy, hogy nem akarták – vigasztalta Ben, és közben akaratlanul is a volt feleségére gondolt. – Beszélned kell az anyukáddal. De még van időd dönteni. És ha szeretnéd, hogy ott legyek, vagy valaki más a rendelőből, amikor beszélsz vele, azt is megoldhatjuk.

Könnycsepp futott végig Courtney arcán.

– Komolyan?

– Persze. Ránk számíthatsz, Courtney. Nem vagy egyedül.

A lány távozása után Bennek állandóan az járt a fejében, milyen lehetett Karennek, amikor megtudta, hogy terhes. Courtney-val ellentétben ő még azt sem tudta, ki az apa. Ezért nem is tudott beszélni róla vele. Csak a terhesség huszadik hetében, a vizsgálat napján közölte vele a fájdalmas igazságot.

Vett egy nagy levegőt. Nincs értelme azon tépelődni, mit rontott el. Karen azt mondta, nem az ő hibája volt: egyszerűen beleszeretett Patrickbe. Sokáig ellenálltak az érzéseiknek, mert nem akarták őt megbántani, de aztán Ben elment egy tanfolyamra, Patrick pedig színházba ment Karennel, és utána együtt töltötték az éjszakát.

Úgy döntöttek, nem lesz több éjszaka, de Karen kétségbe volt esve, és büntudat kínozta. A vizsgálat napján pedig nem akart tovább hazudni a férjének: bevallotta, hogy szereti Patricket, és vele akarja leélni az életét – még akkor is, ha nem tőle van a gyerek.

Ben porigvált sújtva. Az a két hét, amíg az apasági teszt eredményére vártak, kész örökkévalóságnak tűnt számára.

Aztán megjött az eredmény: Patrick az apa.

Ben egész világa összeomlott. Mindent elveszített: a feleségét, a kisbabát és a legjobb barátját. Ekkor kopogtak az ajtón.

– Igen? – szólta ki ingerülten.

Kinyílt az ajtó.

– Ben, meg kellene... – kezdte Toni.

– Mit? – csattant fel a doktor, de rögtön megbánta. – Bocsánat.

– Mi a baj? – kérdezte Toni lágyan.

– Semmi.

– Megértem, ha nem akar beszélni róla, de látszik, hogy rossz passzban van. Nem jön el kocogni? Garantálom, hogy utána jobban lesz.

A Scott's Café parkolójában találkoztak. Elfutottak a dűnékig, ott Toni elővett egy tálat a hátizsákjából, és töltött Archie-nak egy kis vizet.

– Hozott innivalót?

– Nem, elfelejtettem – mondta Ben.

Toni átnyújtott neki egy üveg bontatlan vizet.

– Köszönöm.

– Elmondja, mi nyomja a szívét?

– Köztünk marad?

– Természetesen.

– Volt ma egy páciensem nem kívánt terhességgel, és ez felidézett bizonyos emlékeket.

Toni türelmesen várt, nem kérdezősködött.

– Körülbelül két évvel ezelőtt a feleségem, a *volt* feleségem váratlanul teherbe esett. – Bennek nyelnie kellett, hogy folytatni tudja. – És nem tőlem volt a gyerek.

Toni megszorította a kezét.

– Nagyon nehéz lehetett.

– Igen, az volt.

– Mióta voltak házasok?

– Öt éve. Akkor már szerettem volna gyereket, úgyhogy nagyon megörültem, amikor bejelentette, hogy terhes. Úgy vártam már, hogy apa legyek! – Ben szomorúan elmosolyodott. – De nem velem akarta felnevelni.

– És hogy derült ki?

– A huszadik héten elmondta. Nem akart tovább hazudni. Hosszan elbeszélgettünk aznap este, és bevallotta, hogy egyszer megcsalt valakivel, amikor nem voltam a városban, és ezért nem biztos, hogy tőlem van a gyerek.

– Egyiküknek sem lehetett könnyű.

Ben bólintott.

– Fáj, és dühös voltam. És aztán a teszt kimutatta, hogy nem én vagyok az apa. Padlóra kerültem. És most, ez után a páciens után azon gondolkodtam, milyen rossz lehetett Karennek. Végül is szerelemből jött hozzám. – Megvonta a vállát. – Csak aztán beleszeretett egy másik férfiba.

– A férfi is szerette? – kérdezte Toni.

Ben bólintott.

– Igen, már régóta. Sokáig próbálta elnyomni az érzést.

– Akkor ezek szerint barátok voltak.

– Igen, Patrick volt a legjobb barátom. Mindig az volt az érzésem, hogy nem igazán kedveli Karent, mert feltűnően került. Meg sem fordult a fejében, hogy más oka is lehet. Olyan volt, mint az a film, amit Jessie, a húgom minden karácsonykor megnéz. Amiben Andrew Lincoln áll a bejárati ajtó előtt, és táblákra írt üzenetekben vallja meg Keira Knightley-nak, hogy mindig szeretni fogja, még akkor is, ha a legjobb barátja felesége. – Ben vágott egy grimaszt. – Jessie szerint ez nagyon romantikus. De amikor benne van az ember, és rájön, hogy mindenki hazudott neki... hát, abban nincs semmi romantikus.

– Nagyon nehéz lehetett minden érintettnek.

Toni ismét megszorította a kezét. Szeme együttérzést mutatott, de Ben nagy megkönnyebbülésére szájalom nem volt benne.

– Igen. Aztán elváltunk, ők meg összeköltöztek. De egy ponton elegendő lett belőle, hogy mindenki azzal jön: csak meg kell találnom az „igazit”, és minden rendben lesz. Azért költöztem ide, hogy nyugtom legyen, és új életet kezdjek. Itt senki sem ismer engem és a történetemet.

– Teljesen megértem.

Ben fanyarul elmosolyodott.

– Akkor azt is megérti, hogy többé nem kértem a kapcsolatokból vagy a házasságból.

– Persze. Egyébként én sem voltam túl sikeres Mr. Igazi keresésében.

– Tényleg?

– Amikor kiderült, hogy a nagyi kezd demenssé válni, az exem úgy gondolta, be kéne adni az idősek otthonába. Gyakorlatilag kést szegezett a torkomnak: ha visszaköltözöm ide, hogy ápoljam a nagyit, akkor köztünk mindennek vége. Nem akart egy álmos fészekben élni, ahogy ő nevezte, vagy „lejárni” Londonból azért, hogy lásson.

– Ezt borzasztó önző dolog – mondta Ben. – Biztos tudta, hogy a nagymamája nevelte fel magukat.

– Persze. Nem esett nehezemre a döntés: szakítottam vele. – Toni keserűen elmosolyodott. – Pár nap múlva már lett is neki másik nője.

– Mekkora seggfej!

Toni nevetett.

– Hát igen. Sean volt a közmondásos nagyképű sebész. Hallgatnom kellett volna a műtősnővérekre, ők figyelmeztettek, milyen kellemetlen kolléga.

– Jobbat érdemel – mondta Ben.

– Igen. De igazából szeretem az életemet így, ahogy van. Szeretem a munkámat, szeretek a közösség része lenni, és a legközelebbi rokonaim is a közelben élnek. Pofátlanság lenne ennél többet kívánni.

– Én is hálás lehetek azért, amim van.

– Igen. Van egy szuper állása, épp beilleszkedik egy remek közösségbe, a tenger ott van az ajtaja előtt, és süt a nap. Ennél jobb nem is lehetne.

Ben felemelte az üres palackját.

– Erre most innék, ha lenne még vizem.

Toni elmosolyodott.

– Ugorjon be megint vacsorázni, és koccinthatunk borral.

– Nem, most én leszek a házigazda – felelte Ben. – Úgyis be kell bizonyítanom, hogy nem csak süteményt tudok sütni.

– Szívesen. Mint jóbarát – mondta Toni.

– Igen, mint jóbarát – válaszolta Ben enyhe sajnálkozással. De hát mégis csak így észszerű.

– Archie-t beadom Shonához – mondta Toni. – És viszek desszertet. És ne aggódjon, én is mindent megeszem... vagyis a csokis sütit nem, de ezt már tudja.

– Igen. – Ben hallgatott egy pillanatig, majd így szólt: – Köszönöm, hogy meghallgatott. Jót tett.

– Szívesen. Ha meg nem akar emberekkel beszélgetni, akkor kölcsönkérheti Archie-t. Nem ad pimasz válaszokat, és nem faggatózik. Maximum megnyalja a kezét.

Amikor Toni rámosolygott, Ben legszívesebben megölelte volna.

De megállapodtak, hogy csak barátok lesznek, és nem akarta máris kockára tenni ezt a barátságot.

4. FEJEZET

Ben farmerben és pólóban fogadta Tonit az otthonában.

– Hahó! – A lány odaadott neki egy kosár epret és egy doboz fagyaltot.

– A maga kertjéből való?

– Igen.

– A fagyalt meg, gondolom, a Scott'sból. Moira említette az első napomon, hogy nekik van a legjobb fagyaltjuk a városban.

Ben beinvitálta Tonit a házba.

– Kér egy pohár bort?

– Nem, köszönöm, kocsival jöttem, inkább csak vizet. – Toni beleszimatolt a levegőbe. – Hú, de jó illata van!

– A szószejt készítésű, de a ravioli és a lepénykenyér sajnos nem – ismerte be a doktor.

– Nem baj. Imádom a raviolit és a lepénykenyeret!

Ben lakása rendezett volt, de nem érződött igazi otthonnak: hiányoztak belőle a személyes tárgyak. A hűtőszekrényen sem voltak receptek, fényképek vagy hűtőmágnese.

Toninak eszébe jutott, hogy a legjobb barátja elárulta. Egy ilyen fájdalmas élmény után teljesen érthető, ha az ember elsősorban alvóhelynek tekinti az otthonát. Ben barikádokat emelt maga köré, mert nem akar senkit közel engedni magához.

– Van valami terve jövő hétvégére? – kérdezte Toni.

– Igen, tanulni fogok. Gondoskodom a szakmai fejlődésemről.

– De mondjuk szombaton csinálhatna valami mást, kikapcsolódhatna. Most lesz a 40-es évek hétvége.

– 40-es évek hétvége? – ismételte Ben.

– Igen, egy egész hétvége a 40-es évek stílusában: mindenki akkori divat szerint öltözik, az üzleteket is úgy dekorálják, és gőzmozdonyos vonattal lehet utazni a szomszéd városba. Szombat este táncház lesz a közösségi teremben. A bevételből szabadidős programokat szerveznek a gyerekeknek a nyári szünetben.

Kiöltözni, vonatozni, este táncolni – ez sokkal kevésbé hangzott rosszul, mint az egész hétvégét a számítógép előtt tölteni egy online szemináriumon.

– Lesz sör, almabor és limonádé, korabeli recept szerint – folytatta Toni. – Ha meg van kedve pogácsát sütni egy háborús recept alapján, a városi bizottság örökké hálás lesz magának!

– Hadd tippeljek: maga is benne van a bizottságban.

– Benne. Mindenféle rendezvényt szervezünk, például néhány hét múlva kutyakiállítás is.

– Miért nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy a kutyakiállítás a maga ötlete volt?

Toni elmosolyodott.

– Pedig nem. De idén én szervezem a versenyrészt, úgyhogy Archie nem indulhat. Tavaly ő nyert farkcsóválás kategóriában. Persze az olvasós diákjaink el voltak ragadtatva.

Vacsora és kávé után Toni indulni készült.

– Megígértem Shonának, hogy megmosom a haját. Sosem gondoltam bele, mennyire korlátozza az embert, ha eltörik a karja.

– Szegénykém! Szóljon, ha bármiben segíthetek – mondta Ben.

– Süthetne pár tucat pogácsát – emlékeztette Toni. – Küldök e-mailben egy régi háborús receptet.

– Rendben. Jó szórakozást holnap Archie-val az iskolában. – Ben kikísérte vendégét. – És még egyszer köszönöm, hogy meghallgatott.

– Szívesen. Erre vannak a barátok.

Ben szívét megmelengette a gondolat, hogy tényleg összebarátkoztak. S közben egy halk hang azt súgta a fejében, milyen jó lenne több lenni Toni számára, mint csupán barát...

Szombatra Ben megsütötte a pogácsákat a Toni által küldött recept szerint. Aztán találkoztak, hogy együtt menjenek a 40-es évek hétvégére.

Mindketten korabeli öltözetet viseltek: Ben mintás kötött mellényt, fedorakalapot és tweedkabátot, Toni világoskék pamutruhát élénkpiros bazsarózsamintával és krémszínű, alacsony sarkú szandált.

A süteményeiket leadták a közösségi házban, aztán leparkoltak a szomszéd városka szélén, és gyalog mentek a vasútállomásra. Az utcákon nyüzsgött a forgalom, a bevásárlóutca tele volt veterán autókkal. A boltok és kávézók a 40-es évek stílusában díszítették fel a kirakataikat. A főtéren egy kis színpad volt felállítva régimódi mikrofonnal.

– Ez óriási! – mondta Ben lelkesen. – Mióta van ez a fesztivál?

– Körülbelül húsz éve. Az egész úgy kezdődött, hogy néhány gőzmozdonyrajongó szervezett egy hétvégi eseményt, aztán minden évben egyre többen csatlakoztak hozzájuk. A nagyfi imádták, és szerettünk vele tartani. Mindig mesélt a gyerekkoráról, hogy milyen volt a háború alatt.

A vonat tele volt katonákkal és tengerészekkel, sok nő rókaprém stólát viselt. Ben lenyűgözve nézte az elsuhanó kukoricamezőket, melyeken túl a tenger látszott.

– Fantasztikus! – lelkesedett. – Még sosem utaztam gőzvonalon. Gyerekkoromban imádtam a vonatos történeteket, főleg a gőzmozdonyok hangját. Most már tudom, hogy a valóságban is ilyen.

A célállomáson kisebb vásár volt lovas körhintával, csónakhintával és antik játékokat kínáló bódékkal. Egy célba dobó standnál Ben nyert egy kókuszdiót Toninak. A teasátorban táblák emlékeztették a vendégeket, hogy a cukorra mennyiségi korlátozás van bevezetve.

– Nem szórakoztam ilyen jól már nem is tudom, mióta – jelentette ki Ben.

– Akkor jó – mosolygott Toni, és a férfi szíve nagyot dobbant.

Végül visszatértek Great Crowmellbe. Toni leparkolt a kocsijával a házánál, onnan pedig elsétáltak a kikötőbe. Ott találkoztak Stacey-vel, Nickkel és Scarlett-tel, és Toni bemutatta nekik Bent.

– Mindenkit meghívok egy fagyira – jelentette be Nick, és a Scott's Café felé vették az irányt.

Scarlett boldogan látogatott régimódi babakocsijában.

– Még sosem voltam ilyen rendezvényen – mondta Ben. – Fantasztikus, hogy az egész város ott van!

– Igen, tényleg nagyszerű közösség vagyunk – mondta Stacey.

Lassan Ben is úgy érezte, hogy közéjük tartozik – hála Toninak. És itt, ahol senki sem ismerte a történetét, a szíve gyógyulni kezdett. Időközben Shonával is megismerkedett, és Toni a krikettcsapat kapitányának is mindenáron be akarta mutatni.

Furcsa módon Ben itt sokkal otthonosabban érezte magát, mint Chalk Farmban valaha is. Hogy lehetséges ez?

Hétkor bementek a közösségi házba, amely gondosan és igen hitelesen volt feldíszítve. Odabent fehér abroszos asztalok sorakoztak süteményekkel és régi porcelántányérokkal.

– Ez mind házi készítésű? – kérdezte Ben elismerően.

– Bizony! És itt minden korosztálynak vannak programok egész évben: tánciskola idősebbeknek, ifjúsági klub, tehetségkutató versenyek, önvédelmi tanfolyamok, íjászat... mindenkinek valami. De maguknál is volt hasonló Londonban, nem?

– Nem igazán – felelte Ben.

– Na látja: még egy érv, hogy Great Crowmellben éljen az ember!

Úgy tűnt, mindenki váltani akar néhány szót Tonival, ő pedig időt szakított rá, hogy bemutassa Bent az összes olyan helybelinek, akivel még nem találkozott.

Amikor felcsendült a zene, Ben így szólt:

– Felkérhetem egy táncra, Miss Butler?

– Igen, de figyelmeztetnem kell, hogy kétféleképp vagyok, folyton a lábára fogok lépni.

– Ó, nem lesz az olyan vészes – mosolygott Ben.

Toninak meg kellett állapítania, hogy Ben fantasztikusan táncol. Olyan elegánsan és magabiztosan vezette a parketten, hogy úgy érezte, talán mégsem annyira reménytelen eset.

– Hol tanult meg ilyen jól táncolni? – kérdezte, amikor ismét levegőhöz jutott.

– Mondjuk úgy, hogy sok haszontalan dolgot csináltam fiatalkoromban.

– Táncórákra járt?

– Nem én: Jessie. Kellett neki egy partner, és adta magát, hogy én legyek az.

– És mindenféle táncokat tanultak?

– Az összes alapvető társastáncot, sztenderdet és latint, meg néhány másikat. Jessie minden vizsgán jelest kapott. A tanárunk imádta a big bandeket és a 40-es évek táncait, úgyhogy jitterbugra és Lindy hopra is megtanított minket.

– Jitterbug? – Toni le volt nyűgözve. – Az nem az én szintem!

– Azért próbáljuk meg!

Ben elmagyarázott neki néhány lépést – és aztán legnagyobb meglepetésére Toni már forgott-ugrált is vele. Olyan érzés volt, mintha repülne.

Annak, hogy a lány ilyen jól érezte magát, nem annyira a tánc, sokkal inkább Ben volt az oka. És ez veszélyes dolog. Tudta, hogy nincs szerencséje a férfiakkal, okosnak kell lennie.

– Ez szuper volt! – mondta lihegve, amikor vége lett a számnak. – Még soha nem táncoltam ilyen jól!

– Ki maga, és mit tett a kishúgommal? – lépett oda hozzájuk Stacey a férjét átkarolva. – Még sosem láttalak így táncolni, Toni, ez lenyűgöző volt!

– Kösz, de az ő érdeme – mutatott a lány Benre.

– Elmehetne profi táncosnak – mondta Stacey.

A doktor nevetett.

– Köszönöm a bókot, de nekem megfelel a mostani munkám.

– Felkérhetem a következő táncra, dr. Mitchell?

– Persze. – Ben a kezét nyújtotta Stacey felé. – Maguk is jönnek?

Nick megrázta a fejét.

– Attól tartok, nincs hozzá olyan tehetségem, mint magának, meg aztán félttem a lábujjaimat. Inkább hozunk valami italt.

– Oké.

– Mit kér?

– Egy sört, bármilyet – válaszolta Ben. – És a következő kört én állom.

– Nagyon szimpatikus – mondta Nick, miközben sorban álltak a bárpultnál.

– Ne kezd te is, hogy össze akarsz hozni valakivel! – figyelmeztette Toni.

– De hát te vagy a kedvenc sógornőm, és szeretnénk, ha boldog lennél.

Toni elmosolyodott.

– Rendes tőletek, de az vagyok.

Ben egy csomó nővel táncolt. Az egyik táncosnővel olyan látványos előadást mutattak be, hogy mindenki köréjük gyűlt és tapsolt.

– Ben egészen különleges – jelentette ki Stacey, és jelentőségteljesen a hűgára nézett.

Toni túlságosan is jól ismerte ezt a hangot.

– Ő a kollégám – emlékeztette nővérét.

– Láttam, hogy néz rád. Kedvel.

– Igen, mint barátot.

Toninak esze ágában sem volt bevallani, hogy bizsergést érez a gyomrában, valahányszor találkozik a tekintetük.

– Nem akarsz legalább esélyt adni neki?

A lány átölelte Nicket.